

“मीठे बच्चे- ज्ञानका प्वाइन्टहरूलाई स्मृतिमा राख्यौ भने खुशी रहन्छ, तिमी अहिले स्वर्गको द्वारमा उभिएका छौ, बाबाले मुक्ति-जीवनमुक्तिको बाटो देखाइरहनुभएको छ ।”

प्रश्न:- आफ्नो रजिस्टरलाई ठीक राख्नको लागि कुनचाहिँ ध्यान (अटेन्शन) अवश्य राख्नु छ ?

उत्तर:- ध्यान रहोस्- मनसा-वाचा-कर्मणा कसैलाई पनि दुःख त दिइने ? आफ्नो स्वभाव बडो फस्टक्लास, मीठो हुनुपर्छ । मायाले नाक-कान पक्रेर यस्तो कुनै कर्तव्य नगराइदेओस् जसबाट कसैलाई दुःख मिलोस् । यदि दुःख दियो भने धेरै पश्चाताप गर्नुपर्नेछ । रजिस्टर खराब हुन्छ ।

गीत:- नयन हीन को राह दिखाओ.....

ओम् शान्ति । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ- बाटो धेरै सहज सम्झाइन्छ फेरि पनि बच्चाहरू ठक्कर खाइरहन्छन् । यहाँ बस्दा सम्झन्छन्- हामीलाई बाबाले पढाउनुहुन्छ, शान्तिधाम जाने बाटो बताउनुहुन्छ । धेरै सहज छ । बाबा भन्नुहुन्छ- दिन-रात जति हुन सक्छ यादमा रहने गर । उनीहरू भक्तिमार्गको यात्रा गोडाको हुन्छ । धेरै धक्का खानुपर्छ । यहाँ तिमी बसेर पनि यादको यात्रामा छौ । यो पनि बाबाले सम्झाउनुभएको छ- दैवी गुण धारण गर्नु छ । शैतानी अवगुणहरूलाई खतम गर्दै जाऊ । कुनै पनि शैतानी काम नगर, यसबाट विकर्म बन्छ । बाबा आउनुभएको हो नै तिमी बच्चाहरूलाई सदा सुखी बनाउन । कुनै बादशाहको बच्चा छ भने ऊ पितालाई र राजाईलाई देखेर खुशी हुन्छ नि । हुन त राजाई हुन्छ तर फेरि पनि शरीरको रोग आदि त हुन्छ नै । यहाँ तिमी बच्चाहरूलाई निश्चय छ- शिवबाबा आउनुभएको छ, उहाँले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ । फेरि हामी स्वर्गमा गएर राजाई गछौँ । वहाँ कुनै प्रकारको दुःख हुँदैन । तिम्रो बुद्धिमा रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ । यो ज्ञान अरू कोही मनुष्य मात्रको बुद्धिमा छैन । तिमी बच्चाहरूले पनि अहिले सम्झन्छौ- पहिले हामीमा ज्ञान थिएन । बाबालाई हामी जान्दैनथ्यौ । मानिसहरू भक्तिलाई धेरै उत्तम सम्झन्छन्, अनेक प्रकारको भक्ति गर्छन् । ती सबै हुन् स्थूल कुरा । सूक्ष्म कुरा केही पनि छँदै छैन । अहिले अमरनाथको यात्रामा स्थूल रूपमा जान्छन् नि । वहाँ पनि छ उहाँको स्वरूप (लिङ्ग) । कसको पास जान्छौँ, मनुष्यहरूले केही पनि जान्दैनन् । अहिले तिमी बच्चाहरू कहीं पनि धक्का खान जादैनौ । तिमीले जान्दछौ- हामी पढ्छौँ नै नयाँ दुनियाँको लागि । जहाँ यो वेद-शास्त्र आदि हुँदैन । सत्ययुगमा भक्ति हुँदैन । वहाँ हुन्छ नै सुख । जहाँ भक्ति हुन्छ वहाँ दुःख हुन्छ । यो गोलाको चित्र बडो राम्रो छ । स्वर्गको द्वार, यसमा बडो स्पष्ट छ । यो बुद्धिमा रहनुपर्छ । अहिले हामी स्वर्गको द्वारमा बसेका छौ । धेरै खुशी हुनुपर्छ । ज्ञानको प्वाइन्टहरूलाई याद गर्दै तिमी बच्चाहरू धेरै खुशीमा रहन सक्छौ । जान्दछौ- अहिले हामी स्वर्गको गेटमा गइरहेका छौ । वहाँ धेरै कम मनुष्य हुन्छन् । यहाँ कति मनुष्य छन् । कति धक्का खाइरहन्छन् । दान-पुण्य गर्नु, साधुहरूको पछाडि भड्काइ कति छ फेरि पनि पुकारिरहन्छन्- हे प्रभु ! नयनहीनलाई राह देखाऊ... राह हमेसा मुक्ति-जीवनमुक्तिको चाहन्छन् । यो पुरानो दुःखको दुनियाँ हो, यो पनि तिमी जान्दछौ । मनुष्यहरूलाई थाहै छैन । कलियुगको आयु हजारौं वर्ष भनिदिन्छन् त्यसैले बिचाराहरू अन्धकारमा छन् नि । तिमीहरूमा पनि नम्बरवार छन्, जसले जान्दछन्- वास्तवमा हाम्रो बाबाले हामीलाई राजयोग सिकाइरहनुभएको छ । जसरी बेरिस्टरी योग, इन्जीनियरिंग योग हुन्छ नि । पढ्नेलाई

टीचरको नै याद रहन्छ । बेरिस्टरीको ज्ञानद्वारा मनुष्य बेरिस्टर बन्छ । यो हो राजयोग । हाम्रो बुद्धिको योग छ परमपिता परमात्मासँग । यसमा त खुशीको एकदम पारा चढ्नुपर्छ । धेरै मीठो बन्नु छ । स्वभाव बडो फस्टक्लास हुनु पर्छ । कसैलाई पनि दुःख नपुगोस् । चाहन्छन् पनि, कसैलाई दुःख नदिउँ । तर फेरि पनि मायाले नाक-कानबाट पक्रेर भूल गराइदिन्छ । फेरि भित्र पश्चात्ताप हुन्छ— मैले अनाहकमा उसलाई दुःख दिएँ । तर रजिस्टरमा त खराबी आयो नि । यस्तो कोसिस गर्नुपर्छ— कसैलाई पनि मनसा, वाचा, कर्मणा दुःख नदिऊँ । बाबा आउनुहुन्छ नै हामीलाई यस्तो देवता बनाउन । उहाँले कहिल्यै कसैलाई दुःख दिनुहुन्छ र ! लौकिक टीचरले पढाउँछन्, दुःख त दिदैनन् नि । हो, बच्चाहरू पढ्दैनन् भने केही सजाय आदि दिन्छन् । आजकल पिट्ने पनि कायदा निकालेका छन् । तिमी रूहानी टीचर हो, तिम्रो काम हो पढाउनु अनि साथ-साथै चरित्र (मेनर्स) सिकाउनु । फेरि पढ्यौ-लेख्यौ भने उच्च पद पाउँछौ । पढेनौ भने स्वयं फेल हुन्छौ । उहाँ बाबाले पनि सधैं आएर पढाउनुहुन्छ, चरित्र सिकाउनु हुन्छ । सिकाउनको लागि प्रदर्शनी आदिको प्रबन्ध गर्नुहुन्छ । सबैले प्रदर्शनी र प्रोजेक्टर माग्छन् । प्रोजेक्टरहरू पनि हजारौं लिनेछन् । हरेक कुरा बाबाले धेरै सहज गरेर बताउनु हुन्छ । अमरनाथको पनि सेवा सहज छ । चित्रहरूमा तिमी सम्झाउन सक्छौ । ज्ञान र भक्ति के हो ? ज्ञान यस तर्फ, भक्ति उस तर्फ । उहाँबाट स्वर्ग, उसबाट नर्क, बिल्कुल स्पष्ट छ । तिमी बच्चाहरूले अहिले जे पढ्छौ त्यो धेरै सहज छ, राम्रोसँग पढाउन पनि सक्छौ, तर यादको यात्रा कहाँ छ र । यो हो सारा बुद्धिको कुरा । हामीले बाबालाई याद गर्नु छ, यसमा नै मायाले हैरान गर्छ । एकदम योग तोडिदिन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी सबै योगमा धेरै कमजोर छौ । राम्रा-राम्रा महारथी पनि धेरै कमजोर छन् । सम्झन्छन्— यिनमा यो ज्ञान बडो राम्रो छ, त्यसैले महारथी हुन् । तर बाबा भन्नुहुन्छ— घोडे-सवार, पैदल सेना हुन् । महारथी ती हुन्, जो यादमा रहन्छन् । उठ्दा-बस्दा यादमा रह्यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ, पावन हुन्छौ । नत्र सजाय पनि खानुपर्छ र पद पनि भ्रष्ट हुन्छ । आफ्नो चार्ट राख्यौ भने तिमीलाई थाहा हुन्छ, बाबा स्वयं बताउँछन्— मैले पनि पुरुषार्थ गर्छु । घरी-घरी बुद्धि अरू तर्फ गइहाल्छ । बाबालाई त धेरै चिन्ता रहन्छ नि । तिमी अगाडि जान सक्छौ । फेरि साथमा आफ्नो चलन पनि सुधार्नु छ । पवित्र बनेर फेरि विकारमा गिन्यौ भने गरेको कमाई चट हुन्छ । कसैसँग रिसायौ, नुन-पानी भयौ मतलब असुर बन्छौ । अनेक प्रकारको माया आउँछ । सम्पूर्ण त कोही बनेका छैनन् । बाबाले पुरुषार्थ गराइरहनु हुन्छ । कुमारीहरूको लागि त धेरै सहज छ, यसमा आफ्नो तागत चाहिन्छ । भित्रको सच्चाई चाहिन्छ । यदि भित्र कसैसँग दिल लागेको छ भने फेरि चल्न सक्दैनन् । कुमारीहरू, माताहरू त विश्वलाई स्वर्ग बनाउने सेवामा लाग्नुपर्छ । यसमा छ मेहनत । मेहनत बिना केही पनि मिल्दैन । तिमीलाई २१ जन्मको लागि राजाई मिल्छ भने कति मेहनत गर्नुपर्छ । त्यो पढाइ पनि बाबा त्यसैले पढ्न दिनुहुन्छ, जबसम्म यसमा पक्का हुँदैनन् । यस्तो पनि नहोस् फेरि दुवै संसारबाट जाऊन् । कसैको नाम-रूपमा फँसे भने खतम हुन्छन् ।

तकदिरवान बच्चाहरूले नै शरीरको भान भुलेर आफूलाई अशरीरी सम्भरेर बाबालाई याद गर्ने पुरुषार्थ गर्न सक्छन् । बाबा दिनहुँ सम्झाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, तिमीले शरीरको भान छोडि देऊ । हामी अशरीरी आत्मा अब घर जान्छौ, यो शरीर यहाँ छोडिदिनु छ, त्यो तब छोड्न सक्छौ जब निरन्तर बाबाको यादमा रहेर कर्मातीत हुन्छौ । यसमा बुद्धिको कुरा छ । तर कसैको तकदिरमा छैन भने पुरुषार्थ के गर्छन् । बुद्धिमा यो रहनु पर्छ— हामी अशरीरी आएका थियौं, फेरि सुखको कर्म सम्बन्धमा

बाँधियौ फेरि रावण राज्यमा विकारी बन्धनमा फस्यौ । अब फेरि बाबा भन्नुहुन्छ— अशरीरी भएर जानु छ । आफूलाई आत्मा सम्भरेर मलाई याद गर । आत्मा नै पतित बनेको छ । आत्माले भन्छ— हे पतित-पावन आउनुहोस् । अहिले तिमीलाई पतितबाट पावन हुने युक्ति पनि बताइरहनुहुन्छ । आत्मा हो नै अविनाशी । तिमी आत्मा यहाँ शरीरमा आएका छौ पार्त बजाउन । यो पनि अहिले बाबाले सम्झाउनुभएको छ, जसलाई कल्प पहिले सम्झाउनुभएको थियो उनै आइरहन्छन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ— कलियुगी सम्बन्धलाई बिस । अब त फर्केर जानु छ, यो दुनियाँ नै खत्म हुनु छ । यिनमा केही सार छैन त्यसैले त धक्का खाइरहन्छन् । भक्ति गर्छन् भगवान्सँग मिल्न । सम्झन्छन्— भक्ति बडो राम्रो हो । धेरै भक्ति गर्छन् त्यसैले भगवान्सँग मिलन हुन्छ र सद्गति प्राप्त गर्छन् । अब तिम्रो भक्ति पूरा हुन्छ । तिम्रो मुखबाट ‘हे राम’, ‘हे भगवान्’ यो भक्तिको अक्षर पनि ननिस्कियोस् । यो बन्द हुनुपर्छ । बाबा केवल भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर । यो दुनियाँ नै तमोप्रधान छ । सतोप्रधान सत्ययुगमा रहन्छन् । सत्ययुग हो चढ्ती कला फेरि कला कम हुँदै जान्छ । त्रेतालाई पनि वास्तवमा स्वर्ग भनिदैन । स्वर्ग केवल सत्ययुगलाई नै भनिन्छ । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान छ । आदि अर्थात् शुरु, मध्य हाफ फेरि अन्त । मध्यमा रावण राज्य शुरु हुन्छ । बाबा भारतमा नै आउँछन् । भारत नै पतित र पावन बन्छ । ८४ जन्म पनि तिमीले नै लिन्छौ । बाँकी त नम्बरवार अरू धर्मका आउँछन् । वृक्ष वृद्धि हुँदै जान्छ फेरि त्यतिबेला नै आउँछन् । यो कुरा कसैको बुद्धिमा छैन । तिमीहरूमा पनि सबैले धारण गर्न सक्दैनन् । यो ८४ को चक्र बुद्धिमा रह्यो भने पनि खुशीमा रहनेछौ । अब बाबा आउनुभएको छ, हामीलाई लैजानको लागि । सत्य-सत्य प्रियतम आउनुभएको छ, जसलाई हामी भक्तिमार्गमा धेरै याद गर्थ्यौ, उहाँ आउनुभएको छ हामी आत्माहरूलाई फर्काएर लैजान । मनुष्यहरूले शान्ति पनि केलाई भनिन्छ, यो पनि जान्दैनन् । आत्मा त हो नै शान्त स्वरूप । यी कर्मेन्द्रियहरू मिल्छन् त्यसैले कर्म गर्नुपर्ने हुन्छ । बाबा जो शान्तिको सागर हुनुहुन्छ, उहाँले सबैलाई लैजानुहुन्छ । तब सबैलाई शान्ति मिल्छ । सत्ययुगमा तिमीलाई शान्ति पनि हुन्छ, सुख पनि हुन्छ । बाँकी सबै आत्माहरू जान्छन् शान्तिधाम । बाबालाई नै शान्तिको सागर भनिन्छ । यो पनि धेरै बच्चाहरूले भुल्छन् किनकि देह-अभिमानमा रहन्छन्, देही-अभिमानी हुँदैनन् । बाबाले शान्ति त सबैलाई दिनुहुन्छ नि । चित्रमा संगमका बारेमा देखाऊ । यस समय सबै अशान्त छन् । सत्ययुगमा त यति धर्म हुँदै हुँदैनन् । सबै शान्तिमा जान्छन् । वहाँ भरपुर शान्ति मिल्छ । तिमीलाई राजाईमा शान्ति पनि हुन्छ, सुख पनि हुन्छ । सत्ययुगमा पवित्रता, सुख, शान्ति सबै हुन्छ तिमीलाई । मुक्तिधाम भनिन्छ स्वीट होमलाई । वहाँ पतित, दुःखी हुँदैनन् । दुःख-सुखको कुनै कुरा हुँदैन । शान्तिको अर्थ बुझ्दैनन् । रानीको हारको उदाहरण दिन्छन् नि । अब बाबा भन्नुहुन्छ— शान्ति-सुख सबै लेऊ । आयुश्मान भव..... वहाँ कायदा अनुसार बच्चा पनि हुन्छ । बच्चा मिलोस् भनेर त्यसको लागि कुनै पुरुषार्थ गर्नु पर्दैन । शरीर छोड्ने समय हुन्छ अनि साक्षात्कार हुन्छ र शरीर खुशीले छोडिदिन्छन् । जसरी बाबालाई खुशी रहन्छ नि— शरीर छोडेर म यो बन्छु, अहिले पठिरहेको छु । तिमीले पनि जान्दछौ— हामी सत्ययुगमा जान्छौ । संगममा नै तिम्रो बुद्धिमा यो रहन्छ । त्यसैले कति खुशीमा रहनु पर्छ । जति उच्च पढाइ उति खुशी । हामीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ । लक्ष्य-उद्देश्य सामुन्ने छ भने कति खुशी हुनुपर्छ । तर चल्दा-चल्दै गिर्छन् । तिम्रो सेवा वृद्धि तब हुन्छ जब कुमारीहरू मैदानमा आउँछन् । बाबा भन्नुहुन्छ— आपसमा एक त नुनपानी नबन । जबकि जान्दछौ, हामी यस्तो दुनियाँमा जान्छौ जहाँ बाघ र बाख्रा पनि सँगै जल पिउँछन्, वहाँ त हरेक चीज देखासाथ दिल खुशी

२०७२ जेष्ठ ७ बिहीबार २१-०५-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

हुन्छ । नाम नै छ स्वर्ग । कुमारीहरू लौकिक माता-पितालाई भनून्- अहिले हामी वहाँ जाने तैयारी गरिहेका छौं, पवित्र त अवश्य बन्नु पर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- काम महाशत्रु हो । अब म योगिन बनेको छु, यसैले पतित बन्न सकिदैन । कुरा गर्ने हिम्मत चाहिन्छ । यस्ता कुमारीहरू जब निस्कन्छन् फेरि हेर कति चाँडो सेवा हुन्छ । तर नष्टोमोहा हुनुपर्छ । एक पटक मरेपछि फेरि याद किन गर्ने ? तर धेरैलाई घरको, बच्चा आदिको याद आइरहन्छ । फेरि बाबासँग योग कसरी लाग्न सक्छ ? यसमा त यही बुद्धिमा रहोस्- हामी बाबाका हौं । यो पुरानो दुनियाँ खत्म हुनु नै छ । बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) आफ्नो उच्च तकदिर बनाउनको लागि जति हुन सक्छ अशरीरी बन्ने अभ्यास गर्नु छ । शरीरको भान बिल्कुल बिर्सियोस् । कसैको पनि नाम-रूप याद नआओस्- यो मेहनत गर्नु छ ।
- २) आफ्नो चाल-चलनको चार्ट राख्नु छ । कहिल्यै पनि आसुरी चलन चल्नु छैन । दिलको सच्चाईबाट नष्टोमोहा बनेर विश्वलाई स्वर्ग बनाउने सेवामा लाग्नु छ ।

वरदान:- विश्व कल्याणको कार्यमा सदा विजी रहने विश्वको आधारमूर्त भव

विश्व कल्याणकारी बच्चाहरू स्वप्नमा पनि स्वतन्त्र रहन सक्दैनन् । जो दिन रात सेवामा विजी रहन्छन् उनले स्वप्नमा पनि नयाँ-नयाँ कुरा, सेवाको योजना र तरिका देखिरहन्छन् । उनीहरू सेवामा ब्यस्त हुनाले आफ्नो पुरुषार्थको व्यर्थबाट र अरूको पनि व्यर्थबाट बचिरहन्छन् । उनको सामुन्ने बेहद विश्वका आत्माहरू सदा इमर्ज रहन्छन् । उनमा अलिकति पनि ढिलासुस्ती (अलबेलापन) आउन सक्दैन । यस्ता सेवाधारी बच्चाहरूलाई आधारमूर्त बन्ने वरदान मिल्छ ।

स्लोगन:- संगमयुगको एक-एक सेकेण्ड वर्षौं समान छ, त्यसैले ढिलासुस्तीमा समय नगुमाऊ ।